

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **O. H.**, bytem Z. č. 489/14, L., zastoupeného Bc. P. M., obecným zmocněncem, bytem U. 129, L., proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 12. 2011, č. j. KUOK 140914/2011, sp. zn. KÚOK/122420/2011/ODSH-SD/310,**

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí označeného výše, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Přerova ze dne 30. 8. 2011, č. j. MMPř/070391/2011/DOP JP. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 a písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění platném do 31. 7. 2011, kterých se dopustil žalobce tím, že „dne 2. 5. 2011 v době kolem 15:06 hodin na silnici I/55 na obchvatu obce H. M. při řízení motorového vozidla zn. BMW s tabulkou zvláštní registrační značky M X ve směru jízdy na obec P. překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec, která činí v tomto úseku 90 km/h, a byla mu hlídkou PČR DI P. naměřena silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI rychlost 133 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$, pokud je zjištěná rychlost nad 100 km/h, mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 129 km/h, tedy překročil rychlost mimo obec o 39 km/h a následně se neřídil pokyny osoby oprávněné k zastavování vozidel podle § 79 odst. 1 zákona o silničním provozu, v daném případě policisty, neboť na tyto pokyny nereagoval, s vozidlem pouze mírně zpomalil a pokračoval dále v jízdě. Tímto svým jednáním porušil § 4 písm. b) a § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v platném znění. Za tyto přestupky byla v souladu s § 11 odst. 1 písm. b) a podle § 22 odst. 8 zákona o přestupcích žalobci uložena sankce – pokuta ve výši 3.500 Kč. Současně byla podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích, s odkazem na § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, v platném znění, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč s dobou splatnosti nákladů řízení do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Vybraná kauce ve výši 5.000 Kč bude podle § 125 a odst. 5 zákona o silničním provozu započtena na zaplacení uložené pokuty po právní moci tohoto rozhodnutí. Jelikož byla vybrána kauce vyšší než uložená pokuta, bude zbývající část kauce ve výši 1.500 Kč po právní moci tohoto rozhodnutí vrácena obviněnému.“

[2] Žalobce v žalobě brojl proti hodnocení důkazů žalovaným, který přijal nesprávné skutkové, potažmo i právní závěry, a takovýmto rozhodnutím žalobce zkrátil na jeho právech. Žalobce vytýkal rozhodnutí správního orgánu I. stupně posuzování jednotlivých okolností případu výhradně v neprospěch žalobce, aniž by k takovému tvrzení měl relevantní důvody. Žalobce zejména namítal nedostatky v identifikaci vozidla, když současně prokázal průjezd dvou téměř totožných vozidel s téměř identickými zvláštními registračními značkami a dále upozorňoval na nedostatky ve výpovědích policistů, kteří nebyli schopni zcela přesně popsat svoji činnost na místě, přičemž ten z policistů, jehož výpověď byla naprosto stěžejní,

evidentně odmítal spolupracovat se správním orgánem na hranici pohrdání touto autoritou. Žalovaný námítky shledal jako nedůvodné ze šesti následujících příčin. Za prvé podle žalovaného je z výpovědi svědka P. zřejmé, že tento svědek vozidlo žalobce náhodně neobjevil v koloně vozidel, ale aktivně zastavil a poté zkontroloval. Žalobce namítal, že už toto tvrzení je nepravdivé. Svědek P. ve svém úředním záznamu ze dne 2. 5. 2011 uvedl, že začal řidiče pronásledovat směrem k P. a dostihl vozidlo u odbočky na H. M., kde vozidlo předepsaným způsobem zastavil. Dále při ústním jednání upřesnil že „... jelikož byla uzavřena silnice na P., jezdilo se odbočkou na H. M., vozidlo jelo v průběžném pruhu, najel vedle něho, pokynem mu naznačil, ať zastaví, předjel vozidlo, na vozidle byl maják zapnutý, vzadu je stopka, tudíž tím, že ho předjel, řidič zastavil vedle něj a svědek vystoupil z vozidla, vyzval ho k předložení dokladů, což řidič učinil“. Z protokolace výpovědi tak, jak zazněla v ústním jednání, bylo všem přítomným osobám, na rozdíl od odvolacího správního orgánu zřejmé, že v místě byla v důsledku objížďky vedené dvouproudovou komunikací na místo uzavřené čtyřproudové komunikace taková hustota silničního provozu, že jednotlivá vozidla jela pomalu těsně za sebou. Proto se také svědek P. nemohl zařadit před zastavované vozidlo do téhož jízdního pruhu a zastavil vedle něj. Není tedy pravdou, že by vozidlo řízené žalobcem ve velké rychlosti dojel, předjel a zastavil, pouze dojel skupinu pomalu jedoucích vozidel, ve které zahlédl také vozidlo žalobce, které typem a druhem registrační značky odpovídalo vozidlu, jenž krátce předtím porušilo rychlost. V této souvislosti žalobce upozornil na skutečnost, že svědek P. v ústním jednání nespolupracoval, choval se arogantně a formulací některých svých odpovědí tento úkon znevažoval. Za druhé podle žalovaného zmocněnec žalobce se opětovně snažil navodit dojem, že se jedná o nezpochybnitelnou skutečnost (časový odstup mezi průjezdem obou vozidel BMW) a to i přesto, že časové vymezení několika minut je samo o sobě nekonkrétní. S nekonkrétností časového vymezení co do přesnosti samozřejmě žalobce souhlasí. Úsměvné tvrzení o snaze navodit nějaký dojem spíše dokumentuje skutečnost, že odvolací správní orgán absolutně nepochopil podstatu námitek. Oněch několik minut znamenalo pouze fakt, že v určitém (nekonkrétním) časovém rozmezí, jenž je však z hlediska své délky významné pro vymezení skutkového děje, v daném místě projížděla dvě téměř identická vozidla. Nikdo není schopen určit, zda to byly dvě, tři či pět minut, mohlo to být teoreticky i několik sekund. Blízkost jednotlivých časů průjezdu obou vozidel však mohla být příčinou záměny těchto vozidel ze strany policistů. Za třetí podle žalovaného pokud by v rozmezí několika minut daným úsekem projíždělo skoro totožné vozidlo značky BMW řady 7, dozajista by svědek nstržm. P. tuto skutečnost zaregistroval a pamatoval si ji. Toto tvrzení je podle žalobce nepodloženou úvahou. Nikdo, a zřejmě ani svědek P., si nemůže pamatovat vozidla, která kolem něj projíždějí dovolenou rychlostí. Jel-li žalobce rychlostí dovolenou několik minut před Z. V., pak se nejedná o okolnost, kterou by si měl z nějakého důvodu pamatovat. Vozidlo BMW řady 7 je zcela běžným typem, se kterým se policisté setkávají na silnici v řádech stovek kusů, a nebyly na něm žádné markanty, které by mohly pozornost policisty upoutat. Pokud by navíc ještě došlo k situaci, že by v hledáčku radaru mimo žalobce projíždělo více vozidel a policista postupně měřil jedno po druhém a ještě za situace, kdy by jedno z těchto vozidel porušilo rychlost, pak je logické, že si takové vozidlo nemůže pamatovat. Poslední věta je také nepodloženou úvahou na základě uměle vytvořené situace, která je sice nedoložitelná, nicméně jedná se o situaci možnou, která mohla snadno a s významnou mírou pravděpodobnosti nastat. Za čtvrté podle žalovaného úvaha o tom, že svědek P. mohl stěží zaregistrovat rozdíl v jedné číslici zvláštní poznávací

značky je pak nutno považovat za ryze spekulativní. K tomu žalobce uvedl, že ona „spekulativní úvaha“ vychází ze dvou základních premis. V první řadě, jestliže na fotografii z radaru není rozpoznatelná registrační značka, pak ani svědek tuto značku hledáčku nemohl rozpoznat. To žalobce považuje za důkaz, nikoliv spekulativní úvahu. Pak je samozřejmě otázkou správního uvážení, na co se asi svědek po přenesení pohledu z hledáčku na vozidlo in natura zaměřil, zda to byla registrační značka, počet osob ve vozidle, jejich tváře, typ vozidla a jeho vzezření atd. Nicméně svědek ve své výpovědi uvedl, že „ted’ si nejsem vědom, zda jsem údaje zapisoval ihned po měření nebo až kolega P. dojel s vozidlem na stanoviště...“. Došlo, tedy k situaci, kdy svědek sice určité vozidlo viděl a ve své paměti si uchoval údaje k tomuto vozidlu (vyjma údajů zaznamenaných na fotografii). Poté, co se vozidlo řízené žalobcem vrátilo na měřicí stanoviště, došlo de facto k rekognici, neboť svědek znovupoznával vozidlo, které měřil. Opětovně a už po několikáté žalobce zdůraznil podobnost obou registračních značek X a X. Pokud by před svědkem byla postavena obě vozidla současně, svědek by potvrdil registrační značku X, pak by se nepochybně jednalo o nezpochybnitelný a řádně získaný důkaz. Jestliže je však před svědkem postaveno vozidlo vzhledově zcela shodné, nota bene s tvrzením kolegy, že toto vozidlo dojel a zastavil, pak není divu, že si svědek povědomě připustí chybu v číslici 6 namísto 8. Podmínky pro provádění rekognic jsou dostatečně popsány v trestním řízení a jedna ze základních zásad stanoví, že poznávajícímu subjektu musí být poznávaný předmět předložen současně s nejméně dvěma obdobnými předměty, jinak je rekognice nepřipustná. Za páté, podle žalovaného není zcela zřejmé, proč se tedy zmocněnec žalobce na tuto skutečnost svědka přímo nedotázal. V době provádění svědeckých výpovědí totiž musel být zmocněnec žalobce obeznámen s popisem události od jeho klienta, tedy i verzí o možné záměně vozidel. Nabízí se tak možná odpověď, že tak neučinil záměrně, vědom si skutečností uvedených v úředním záznamu. Žalobce k tomu uvedl, že ačkoliv to podle jeho názoru s věcí nijak nesouvisí, považuje za nutné se vyjádřit k situaci kolem zmocnění. S žalobcem se zmocněnec zná z L. řadu let. Když dostal předvolání k ústnímu jednání, neměl v úmyslu si vůbec volit zmocněnce, nýbrž se zúčastnit řízení sám. Teprve když mu přítelkyně sdělila, že zaplatila last minute zájezd v termínu ústního jednání, žalobce zmocněnci zavolal a požádal o pomoc. Zmocněnec e-mailem poslal žalobci znění plné moci, které podepsal a vložil do jeho domovní schránky, neboť v důsledku svých pracovních povinností nenašli prostor pro schůzku. Do telefonu zmocněnci žalobce situaci popsal a v podstatě mu sdělil, že mu byla naměřena nedovolená rychlost a měl policistům ujet. Uvedl, že policisty neviděl a nebyl si vědom tak vysoké rychlosti a také uvedl, že ho do Z. vezl pan V.. O tom, že pan V. řídil totožné BMW a navíc s téměř identickou registrační značkou, zmocněnec vůbec nevěděl. Tuto skutečnost se dozvěděl až po návratu žalobce z dovolené, kdy jej seznámil s průběhem jednání. Proč svědek nebyl dotázán správním orgánem na to, co psal a co nepsal, je spíše otázka na kvalitu práce správního orgánu, jehož úkolem je zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. S ohledem na aktuální znalost situace zmocněnec pravděpodobně udělal v dané chvíli maximum, když nad rámec otázek správního orgánu položil otázku, kdy byly údaje zapisovány. Zmocněnec podotýká, že správní orgán v tomto směru nepoložil otázku žádnou. Za šesté podle žalovaného nelze tuto námitku (odmítnutí přijetí výpovědi svědka P. jako důkaz) objektivně posoudit, protože nebyla uplatněna v rámci ústního jednání a jako taková řádně zaprotokolována. Podle žalobce zde žalovaný zjevně dal najevo, že nemá v úmyslu zjišťovat skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, pouze zdůrazňuje skutečnosti svědčící v jeho neprospěch. Ústní jednání vede správní

orgán. Zmocněnec byl nucen žádat o položení otázek svědkovi, bylo mu na výslovnou žádost svědka P. odepřeno právo klást otázky přímo. Zřejmě tak lze zákon interpretovat, ve správním řádu ani v zákoně o přestupcích není zakotveno právo obviněného či jeho zmocněnce klást svědkovi otázky přímo, byť se žalobce domnívá, že k tomuto právu lze dojít řádným výkladem. Nicméně z praktického hlediska je to nesmysl, protože svědek tyto otázky slyší a správní orgán je jen byrokraticky opakuje. Hodnocení důkazů v souladu se zákonem je povinností správního orgánu, nikoliv obviněného. Obviněný, byť prostřednictvím svého zmocněnce, pouze správní orgán upozorňuje svými návrhy, kam a jakým způsobem by dokazování mohlo směřovat a u již provedených důkazů upozorňuje na určité stěžejní body, které jsou významné pro hodnocení toho kterého důkazu či pro hodnocení konkrétního důkazu v porovnání s jinými důkazy. Poté, co uslyšel odpovědi svědka P. ve vztahu k oblečení či k popisu své činnosti na místě, požádal o přesné zaprotokolování těchto slov. Tato protokolace jasně ukazuje, jak svědek P. k výslechu přistupoval a jaký byl jeho postoj k zmocněnci. Po výslechu tohoto svědka vyjádřil zmocněnec žalobce protokolující osobě svůj údiv nad tím, proč svědka důrazně neupozornila na vážnost ústního jednání či proč nepřistoupila k pořádkové pokutě, na což paní odpověděla, že je to těžké a že se s nikým nebude hádat. To je tak asi vše, co na místě může udělat, zvláště za situace, kdy správní orgán dá najevo, že si je postoje svědka vědom. Jistěže by tohoto postoje mohl využít a svědka neustálými otázkami vyprovokovat k neadekvátní reakci, avšak zásadně se odmítá k takovým praktikám snížit, byť by tak zřejmě získal pro klienta výhodu v řízení. Pak zmocněnci žalobce ovšem nezbyvá než spolehnout se na logický a nezaujatý úsudek správních orgánů na obou stupních řízení. Žalobce je nicméně přesvědčen, že přístup svědka P. a jeho postoj k jednání je z jeho výpovědi zřejmý a z těchto skutečností lze logicky vyvodit pochybnost o nestrannosti jeho výpovědi. Je tedy nadbytečné komentovat jeho výpověď, dají-li se jeho strohé odpovědi výpovědí nazvat. Přesto považuje za nutné upozornit na skutečnost, že jmenovaný svědek nijak nepopsal svoji činnost na místě, ačkoliv mohl vozidlo zastavit namísto svědka D., který v té době řešil přestupek s jinou osobou. Formulace „prováděl jsem dohled nad silničním provozem“ je podle žalobcova názoru arogantním sdělením, že odmítá cokoli k této skutečnosti vypovědět. Pokud by svědek odpověděl přímo, že k této otázce nebude nic říkat, logicky by to vzbudilo pochybnost, zda vůbec danou situaci viděl, zda vůbec věděl, jak předmětné vozidlo vypadalo a zda se skutečně vydal vozidlo pronásledovat tak rychle, jak uváděl. Navíc svědek P. nebyl schopen vysvětlit, proč od žalobce požadoval kauci, z čeho usuzoval na skutečnost, že se bude vyhýbat správnímu řízení, když na jeho pokyn zastavil a dokonce se vrátil zpět na místo měření, což žalobce považuje osobně za projev ochoty spolupracovat. Žalobce má stále bydliště a zaměstnání a v jeho kartě řidiče je zapsán zanedbatelný počet přestupků. Přesto svědek P. od něj požadoval kauci, což dle názoru žalobce jen potvrzuje z jeho hlediska negativní přístup k dané věci. Žalobce nemohl dále nezmínit skutečnost, že ačkoli v žalobcem řízeném vozidle seděla vpravo další osoba, svědek P. tuto skutečnost úmyslně zatajil, i když jeho úkolem je zjišťovat a dokumentovat situaci, nikoli rozhodovat o tom, který svědek bude pro správní orgán důležitější a který nikoliv. O to více v případě, že žalobce byl podezřelý z neuposlechnutí příkazu k zastavení vozidla a tato osoba seděla vpravo, tedy nejbližší k zastavujícímu policistovi. Že se jednalo o přítelkyni žalobce na věci nic nemění, svědka P. totiž vůbec nezajímalo, kdo to vlastně na pravém předním sedadle sedí. Žalobci je známa konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu v otázce posouzení a hodnocení výpovědi policistů a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10.

2008, č.j. 1 As 4/2008–42 a citoval z ní. Nicméně v této souvislosti poukázal dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č.j. 7 As 83/2010–71, který tuto zásadu podle něj prolomil. Také v žalovaném případě existují dle názoru žalobce pochybnosti o věrohodnosti policisty, a to zejména s ohledem na jeho odmítavý, přezíravý až arogantní postoj v ústním jednání, zatajení svědka události a také s ohledem na nestandardní postup při výběru kauce, ačkoli k tomu nebyly zákonné důvody, respektive svědek nemohl nebo nebyl ochoten sdělit, co jej k vyžádání kauce vedlo. Žalobce neměl v úmyslu v žalobě tyto důvody analyzovat a odhadovat, jednalo by se opravdu jen o domněnky, které jsou v podstatě neustále vytýkány. Podle žalobce existence důvodných pochybností o věrohodnosti výpovědi policisty, pokud budou soudem akceptovány, jsou dostatečným důvodem pro odmítnutí takové výpovědi, aniž by bylo zcela zřetelné, co přesně policistu k jeho nestandardnímu a neprofesionálnímu postoji vedlo. S žalovaným se žalobce neztotožnil ani v hodnocení důkazů prokazujících zastavování vozidla, ať už se jednalo o vozidlo řízené žalobcem nebo panem V.. V řízení bylo prokázáno, že na místě byli tři policisté, z nichž jeden obsluhoval radar a druhý řešil přestupek s řidičem, jehož vozidlo bylo odstaveno bokem. Třetí z policistů odmítl uvést, co v dané době dělal a proč nezastavoval vozidlo on, byť k tomu mohl mít zcela logický důvod. Pokyn k zastavení vozidla policistou je popsán v § 79 odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu a z textu je zřejmé, že toto znamení (v daném případě vztyčenou paží) vyžaduje určitý čas na přípravu, zejména postavení se do řádného postoje tak, aby pokyn byl zřetelně rozpoznatelný a byl dán včas s ohledem na okolnosti provozu na pozemních komunikacích. Je obtížné si představit, jak policista, řešící přestupek, jenž nejdříve musí pochopit, že „volný“ kolega nebude vozidlo zastavovat, se rozejde (či rozběhne) k okraji jízdního pruhu a včas s ohledem na rychlost projíždějícího vozidla a reakční dobu řidiče se postaví do řádné polohy a předepsaným způsobem zastavuje vozidlo. V této souvislosti vzbuzuje pochybnosti i popis činnosti řidiče, jenž ve 130kilometrové rychlosti „mírně zpomalí a objede policistu“. Taková reakce podle žalobce přísluší spíše k preventivnímu zvýšení odstupu od místa, kde evidentně dochází k nějaké činnosti, například opravě vozidla, než snaze nerespektovat pokyn policisty. Bohužel v řízení nebylo vůbec zjišťováno, co měli policisté na sobě, zda bylo zjevně rozpoznatelné, zda se jedná o policisty či nikoliv a jedinou snahou o zjištění těchto skutečností měl zmocněnec žalobce, který byl svědkem – policistou arogantně odbyt odkazem na spodní prádlo a heslovitým prohlášením – měli jsme vesty. Jaké vesty, jaké barvy, zda se jednalo o reflexní s nápisem policie či taktické vesty v černé barvě (doplněk k pracovnímu oděvu policie) se zmocněnec žalobce nedozvěděl. Stejně tak nebylo zjištěno, zda policisté měli bílé košile dopravní policie nebo pracovní oděvy tzv. černáky (černá kombinéza s nápisem policie), takže je těžké hodnotit rozpoznatelnost policisty z pohledu řidiče. K postupu správního orgánu prvního stupně i žalovaného pak žalobce uvedl, že respektuje právo správního orgánu na rozhodování o tom, který důkaz bude provádět a jakým způsobem. Je tedy na správním orgánu, aby vyslechl ty svědky, kteří se mu jeví jako nejdůležitější a pokud tímto způsobem bez důvodných pochybností prokáže skutkový stav věci, není z hlediska procesní ekonomie nutné vyslýchat další svědky. Podle žalobce v daném případě pochybnosti minimálně o způsobu zastavování vozidla vyvstaly i po provedení výslechních všech policistů a pokud správní orgán dovodil, že právě žalobce porušil pravidlo o rychlosti jízdy, měl se pokusit odstranit pochybnosti výslechem dalšího očitého svědka, tedy přítelkyně žalobce, která seděla na pravém předním sedadle. Úvahy o presumované nevěrohodnosti výpovědi s ohledem na blízký vztah k osobě žalobce není v žádném případě na místě. Závěrem žalobce

shrnu, že žalovaný nesprávně interpretoval skutečnosti, které plynou z provedených důkazů, připustil důkaz, který obsahuje výrazné pochybnosti o jeho věrohodnosti, přičemž nerespektoval zásadu oficiality a nehledal skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. V důsledku tohoto postupu byl žalobce nedůvodně shledán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobní námitky jsou zcela totožné s námitkami, které uvedl žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. S těmito námitkami se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zcela vypořádal. Žalovaný trvá na svém závěru, že podklady pro rozhodnutí obsažené ve spisovém materiálu správního orgánu prvního stupně objasňují skutečný stav věci a spolehlivě prokazují, že žalobce porušil ust. § 4 písm. b) a § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. a tím naplnil skutkovou podstatu přestupků podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 a písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Žalovaný je přesvědčen, že spisový materiál správních orgánů prokazuje nedůvodnost žaloby.

[4] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 23. 12. 2011, s výjimkami uvedenými dále v textu rozsudku.

[5] Ze správního spisu soud zjistil, že podle oznámení přestupku se ho žalobce dopustil tak, jak je uvedeno ve výrokové části napadených rozhodnutí. Podle oznámení vozidlo BMW bylo v měřeném úseku zastavováno policistou hlídky DI P. se služební vozidlem a zastaveno. Vzhledem k tomu, že žalobce s přestupky nesouhlasil a vzniklo důvodné podezření, že se bude vyhýbat správnímu řízení, byla uložena kauce ve výši 5.000 Kč, která byla vybrána v hotovosti, o čemž řidič obdržel potvrzení, které podepsal. Žalobce se v oznámení vyjádřil tak, že s naměřenou rychlostí nesouhlasí a že si není vědom, že by ho vyzýval policista k zastavení. Podle snímku z měřiče jelo vozidlo rychlostí 133 km/h a registrační značka vozidla byla M X. Součástí spisu je ověřovací list měřidla s platností do 22. 11. 2011. V záznamu přestupků měl žalobce od roku 2006 do roku 2010 uvedeny 4 přestupky. Podle úředního záznamu nstržm. J. P. tento obsluhoval 2. 5. 2011 radarové zařízení a v 15:06 hodin na likvidační stanoviště nahlásil vozidlo tov. zn. BMW, černé barvy, registrační značky M 1166, které jelo měřeným úsekem rychlostí 133 (129) km/h. Jmenovaný uvedl, že provedl zápis v knize měření a že nedošlo k záměně vozidel, podobné v měřeném místě nejelo.

[6] Podle úředního záznamu nstržm. T. D. v době hlášení přestupku obsluhou radaru řešil jiný přestupek s jiným přestupcem a stál v odstavném pruhu. Po tomto nahlášení vstoupil do vozovky, kde zahlédl předmětné vozidlo a předepsaným způsobem započal zastavovat, a to tak, že zvedl pravou ruku s dlaní dopředu a druhou rukou ukazoval na řidiče, střídavě s pohybem, kde má toto zastavit. Řidič na toto zareagoval tím, že mírně zpomalil, objel jmenovaného a pokračoval dál v jízdě. Poté, co kolega nstržm. P. toto viděl, sedl do služebního vozidla v civilním provedení a začal pronásledovat toto vozidlo. Po příjezdu zpět na místo spáchání přestupku celou věc řešil nstržm. P.. Řidič dle předložených dokladů byl žalobce a ve vozidle seděla ještě jedna osoba ženského pohlaví. Viditelnost byla velmi dobrá.

[7] Podle úředního záznamu nstržm. D. P. po nahlášení žalobcova vozidla a přestupku při zastavování na sběrném stanovišti žalobce nezastavil, jen zpomalil a z místa ujel. Poté jmenovaný služebním vozidlem začal řidiče pronásledovat směrem k P., dostihl vozidlo u odbočky na H. M., zde vozidlo předepsaným způsobem zastavil. Řidiče vyzval, aby následoval služební vozidlo k místu spáchání přestupku. Kontrolou bylo zjištěno, že vozidlo řídí žalobce. Na sběrném stanovišti řidiči sdělil, jakého přestupku se dopustil - překročení rychlosti a neuposlechnutí pokynů a výzev policisty. S tímto řidič nesouhlasil. Při řešení přestupku nabyl nstržm. D. P. důvodné podezření, že se přestupce bude vyhýbat správnímu řízení, a proto mu byla uložena kauce ve výši 5.000 Kč, která byla vybrána v hotovosti.

[8] Podle protokolu o projednání přestupku svědek nstržm. J. P. uvedl, že přestupek zaznamenal měřicí systém, vozidlo bylo nahlášeno kolegům a na dotaz správního orgánu, zda viděl, jak kolega vozidlo zastavoval, svědek uvedl, že ano. Toto vozidlo pouze snížilo svou rychlost a následně kolegu objelo. Poté kolega Pecháček nasedl do služebního vozidla a vydal se za výše uvedeným přestupcem. Po chvíli přijel zpět s tímto vozidlem na místo spáchání přestupku a zde s řidičem jednal ohledně přestupku. Na dotaz správního orgánu, zda po nahlášení vozidla na sběrné stanoviště prováděl další měření jiných vozidel, svědek uvedl, že po dobu, co bylo vozidlo BMW na sběrném stanovišti, tak ne. Na dotaz, zda sledoval situaci vyřešení tohoto přestupku, svědek uvedl, že byl u toho. Stanoviště měření a stanoviště projednávání byly kousek od sebe. Svědek viděl, jak kolega zastavoval vozidlo, které jen zpomalilo, kolegu objelo a jelo dál, vůbec nezastavilo na výzvu kolegy. K dotazu zmocněnce žalobce svědek uvedl, že likvidační stanoviště bylo asi 1 až 2 m za svědkem. K dalšímu dotazu zmocněnce, kdy zapisoval údaj do knihy měření a kdy zapisoval toto vozidlo, svědek uvedl, že si není vědom, zda údaje zapisoval ihned po měření nebo až kolega P. dojel s vozidlem na stanoviště. K dotazu na provoz svědek uvedl, že nebyl tak hustý, kolony tam nebyly. Na dotaz, zda se otáčí za každý autem, které změří, svědek odpověděl, že většinou ano, protože se dívá, jestli toto vozidlo kolega zastaví, pak by do knihy musel například napsat, že vozidlo nebylo zastaveno. Svědek k dotazu, kolik v té době bylo zastaveno aut, uvedl, že s jistotou ví, že tam bylo jedno vozidlo, minimálně.

[9] Nstržm. T. D. k dotazu správního orgánu na to, že řešil přestupek s jiným řidičem a pak stihl i zastavovat nahlášené vozidlo, uvedl, že kde se kolega P. přesně nacházel v době měření neví, ale potom, co kolega, který obsluhoval radar nahlásil tuto informaci o naměřeném vozidle, vstoupil do vozovky a začal vozidlo zastavovat, takže přerušil projednávání přestupku. Poté, co začal kolega pronásledovat žalobce, se svědek vrátil opět k přestupci, kterého předtím řešil. Na dotaz zmocněnce žalobce, kolik bylo zastavených vozidel v době, kdy přijíždělo vozidlo žalobce, svědek odpověděl, že vozidlo tam bylo jednoho přestupce a jedno služební vozidlo. Na dotaz, zda sledoval pronásledování vozidla, svědek uvedl, že ho sledoval chvíli a poté se opět vrátil k přestupci, kterého předtím řešil. K dotazu zmocněnce žalobce uvedl, že v době zastavování vozidla hlášeného BMW měl v ruce doklady jiného řidiče. Ve zbylé části se výpověď svědka shodovala s obsahem úředního záznamu citovaného shora.

[10] Svědek nstržm. D. P. ve své výpovědi uvedl, že vozidlo žalobce kolegu objelo, sám nasedl do služebního vozidla a za tímto vozidlem jel. Dojel ho a zastavil

u odbočky na H. M., kde ho předepsaným způsobem zastavil, vyzval řidiče k předložení dokladů a následování na místo spáchání přestupku, kde s řidičem přestupek řešil. Řidiči udělil kauci. Na dotaz správního orgánu, jakou činnost prováděl a proč vozidlo zastavil kolega a ne svědek, svědek uvedl, že kolega stál blíže k vozovce a jelikož vozidlo jelo vyšší rychlostí, měl více času ho zastavit. K dotazu správního orgánu, zda za sledovaným nebo služebním vozidlem bylo jiné vozidlo a mohlo dojít k záměně, svědek uvedl, že k záměně BMW nemohlo dojít, více vozidel takového typu tam nejelo. Svědek správnímu orgánu potvrdil, že vozidlo měl ve vizuálním kontaktu, jel za ním. Vozidlo žalobce zastavil tak, že najel vedle něho, pokynem mu naznačil, ať zastaví, předjel vozidlo, na vozidle byl maják zapnutý, vzadu je stopka, jak svědek žalobce předjel, žalobce zastavil vedle, svědek vystoupil z vozidla a vyzval žalobce k předložení dokladů, což žalobce učinil. Dále ho vyzval k následování k místu spáchání přestupku, což žalobce učinil. Na dotaz správního orgánu, zda měl svědek doklady u sebe při transferu k místu spáchání přestupku, svědek uvedl, že ano. Svědek na dotaz uvedl, že přestupkové jednání s žalobcem řešil on celou dobu. Na dotaz kolik bylo osob ve vozidle, svědek odpověděl, že ještě jedna osoba ženského pohlaví. Na dotaz zmocněnce, jak byli policisté oblečení, zda byli v černém oblečení nebo jiném, svědek odpověděl, že na barvu spodního prádla už si nepamatuje, ale měli na sobě reflexní vesty. Na dotaz zmocněnce zda-li po započetí jednání s žalobcem tento odmítal uposlechnout pokynů nebo se bránil nějakým způsobem nebo mařil objasňování přestupků, svědek uvedl, že řidič mu řekl, že má počkat, měl telefonní hovor a poté předložil doklady. Na dotaz zmocněnce, kdo sepisoval oznámení přestupku na straně 4, svědek uvedl, že on. K dotazu zmocněnce žalobce, proč je obsahem tohoto oznámení pouze neuposlechnutí pokynů a výzvy a proč nebyl zároveň uveden i přestupek překročení rychlosti, svědek uvedl, že byl se žalobcem sepsán přímo tiskopis rychlosti. Na dotaz zmocněnce žalobce, co bylo důvodným podezřením, že se bude podezřelý vyhýbat správnímu řízení, co bylo důvodem, svědek odkázal na to, že v době řešení přestupku nabyt důvodné přesvědčení, že se bude žalobce vyhýbat správnímu řízení a udělil mu kauci. Na dotaz, z čeho nabyt důvodné podezření, svědek uvedl „při jednání přestupku“.

[11] Žalobce při projednávání přestupku sdělil, že chtěl od pana V. sehnat BMW řady 7 a 2. 5. 2011 se s přítelkyní na něj jeli podívat do Z., sedli k němu do auta, také do BMW, víceméně to samé auto, a jeli do Z. všichni tři. Tam žalobce vozidlo vyzkoušel, podíval se a řekl panu V., že si vozidlo vezme s tím, že pan V. mu tam dal převozní značky, protože to tam žalobce moc nezná, a tak pan V. jel před ním, aby se vymotali ze Z.. Někde v H. se mu vzdálil, pak dojížděl bez něj do H. M., kde zastavil v koloně před P., no a vedle žalobce zaparkoval nebo zastavil s civilní červenou Octavií nějaký pán a že má jet za ním, že se něčeho dopustil. No tak žalobce jel za ním a zajeli na místo, kde asi způsobil přestupek, tam mu začal říkat, že jel rychle, že neuposlechl zastavení, že měl stát tam, jak zastavili, že ho někdo vyzýval k zastavení. Žalobce oznámil, že jel v té oblasti podle předpisů a v žádném případě ho nikdo nezastavoval. Ten policista se ho ptal, jestli viděl, že ho zastavili. Při své jízdě si žalobce všiml, že na nějakém místě, že tam v té oblasti někdo stál v reflexních vestách, myslel si, že tam někdo řeší nějaký defekt nebo něco. Že někdo řeší nějaký problém s autem, ale rozhodně ne, že to jsou policisté. Na dotaz správního orgánu zda dostal pokyn z červené Octavie z vozidla anebo dotýčný z vozidla vystoupil, žalobce uvedl, že si to nepamatuje. Na dotaz, zda rozpoznal, že se jedná o hlídku policie po příjezdu na místo řešení přestupku, svědek uvedl, že

ano. Na dotaz, zda se jednalo o osoby, které při své cestě míjel a předtím si myslel, že tam někdo řeší nějaký defekt, žalobce odpověděl, že asi ano. Na dotaz, kdo žalobci sdělil, jakého přestupku se dopustil a tento řešil, zda se jednalo o jednoho policistu nebo u toho byl i někdo další, žalobce odpověděl, že jeden. Na dotaz na provoz žalobce uvedl, že provoz tam byl, když pak zastavil v té koloně. Na dotaz, zda tiskopisy oznámení přestupku číslo listu 3 a číslo listu 4 s žalobcem vypisoval policista, který mu sdělil jakého přestupku se dopustil a tento s ním projednával, žalobce uvedl, že je to možné, že to již dlouhá doba. Na dotaz vyjádření žalobce uvedl, že se k tomu vyjádřil hned na místě. Po předložení záznamu o přestupku na čísle listu 5 žalobce uvedl, že nepoznává, že by to mělo být jeho auto, není SPZ. Žalobce popřel, že by jej nějaká osoba zastavovala při vstupu do vozovky. Na dotaz na zmíněné stanoviště, zda se na něm nacházel ještě někdo jiný a jiné vozidlo, žalobce uvedl, že vůbec neví. Na dotaz správního orgánu, zda po projednávání s policistou pokračoval v jízdě, jiný policista do projednávání zasahoval a zda celou dobu projednával věc jeden policista, žalobce uvedl, že asi jo, že už si to nepamatuje. Na výzvu zmocněnce, aby žalobce popsal typ a barvu vozidla, kterým jel pan V., žalobce uvedl, že jeli s panem V. do toho Z., tak ho bral také do BMW černé barvy, typ 7. Na dotaz na odlišující doplňky nebo markanty, které by obě vozidla odlišily, žalobce uvedl, že takové nebyly. Zmocněnec žalobce navrhl výslech Z. V., který řídil druhé BMW. Na dotaz správního orgánu žalobce uvedl, že pan V. jel před ním a pak se vzdálil.

[12] Svědek Z. V. uvedl, že žalobce je jeho klient a že je v současné době nezaměstnaný (má pozastavenou živnost). Svědek mimo jiné uvedl, že po výjezdu ze Z. si dal pauzu na kafe a tudíž neví, zda jel před ním nebo za ním a pak dorazili na salon s tím, že asi po 20 minutách dorazil žalobce. Jak se na salonu potkali, tak žalobce uvedl, že jak jel autem, stavěli ho policisté s tím, že mu říkal, kde zhruba se to stalo, kde ho hlídka zastavila a popisoval tu situaci a místo s tím, že svědek si vlastně vzpomínal, že když pokračoval směrem na O. tak před H. M. neodbočil doprava, ale pokračoval dál s tím, že vjel do slepé ulice, protože si žádné značky nevšiml. Nebylo to tam dobře označené, vjel do slepé komunikace, a tak když pokračoval dál, vrátil se zpátky a pokračoval dál podle objíždky, která tam byl označená dobře, a tak dorazil na firmu. Nevšiml si, když tudy projížděl, že by tam byla hlídka, situace byla celkově nepřehledná. Na dotaz správního orgánu, zda si při jízdě všiml hlídky PČR, svědek uvedl, že ničeho si nevšiml, nepamatuje se. Na dotaz správního orgánu, zda si všiml při své jízdě osob, například v reflexních vestách, které by stály u zastaveného vozidla, svědek uvedl, že ano, to postřehl, ale nepamatuje se, že by se jednalo o policisty, ale spíše se jednalo o to, že řidič zastavil napravo a vyměňuje kolo, jako by nouzové stání, viděl stát auto a osoby v reflexních vestách. Na dotaz, kde ve Z. vyzvedávali vůz BMW, se kterým pak odjeli, svědek uvedl, že na benzinové pumpě Shell asi vedle firmy K., je to individuální dovozce a měli sraz tam. Na dotaz správního orgánu, zda ze Z. odjížděla současně obě vozidla BMW, která řídil svědek a druhé žalobce, svědek odpověděl, že ano, přesně tak. Na upřesňující dotaz na pauzu na kávu a zda si pauzu dával i žalobce a tedy nepokračoval v jízdě, svědek odpověděl, že vyjeli společně a svědek zastavoval v B. na kafe u benzínky a pak si nevšiml, jestli žalobce jel před ním nebo za ním, sraz si dali ve firmě v O.. Na dotaz, zda žalobce na kávě nebyl, svědek uvedl, že ne, pak už se neviděli. Na dotaz, kdo přijel první na firmu do O., svědek uvedl, že on tam přijel. K dotazu, za jak dlouho přijel žalobce, svědek uvedl, že zhruba za půl hodinky. Na dotaz, když svědek pokračoval po kávě v jízdě, zda viděl vozidlo řízené žalobcem

nebo podobný vůz BMW, svědek uvedl, že ne, neviděl. Na dotaz na popis vozu svědek uvedl, že šlo o BMW tmavé barvy řady 7 a na registrační značku uvedl označení X, to bylo vozidlo, které řídil svědek. Na dotaz na popis vozidla žalobce, svědek uvedl, že šlo také o BMW řady 7 tmavé barvy, že šlo o téměř totožné vozy. Svědek řídil sám. Na dotaz, zda dostal pokyn k zastavení vozidla, svědek uvedl, že ne, že na krajnici stálo auto a on pokračoval dál v jízdě, myslel, že jde o nouzové stání a výstražné vesty. Po předložení záznamu o přestupku – fotodokumentaci - k ní svědek uvedl, že možná, že to vypadá jako BMW 5 Granturismo, BMW 7 to nebude, podle fotografie, má i zrcátka rozšířené. Závěrem se do protokolu vyjádřil zmocněnec a uvedl, že podle něj v rozmezí pravděpodobně několika málo minut se v místě měření pohybovaly dva velmi podobné automobily opatřené téměř shodnými registračními značkami, přičemž není možné s ohledem na kvalitu snímků jednoznačně stanovit, které z vozidel bylo měřeno. K tomu podotkl, že policista provádějící měření sdělil, že měřil pouze vozidla, která překročila rychlost, a ostatní nechával bez povšimnutí projet a poté, co změřil vozidlo zachycené na snímku, zaměřil na toto vozidlo svoji pozornost a s tímto vozidlem se otočil ke svým kolegům. Není tedy možné vyloučit, že druhé z vozidel BMW projelo jako první bez povšimnutí, neboť jelo povolenou rychlostí, anebo jelo jako druhé, ale už mimo pozornost policistů, kteří se dívali za změřeným vozidlem. Poté došlo k určité prodlevě, než policista naskočil do vozidla a rozjel se stíhat ujíždějící automobil, avšak, jak uvedl svědek V., tento přejel odbočku vpravo, kde byl kontrolován žalobce. Opět není možné vyloučit, že tímto místem projížděl ještě předtím, než žalobce zastavil v koloně, anebo poté, co žalobce projel měřícím stanovištěm a reálně mohlo být stíháno vozidlo pana V.. Z toho důvodu navrhl řízení zastavit, protože nelze prokázat, kdo byl řidičem vozidla, které je zobrazeno na fotografii založené ve spise.

[13] Rozhodnutí o přestupku vyšlo ze všech podkladů ve spise, které jsou citovány výše a správní orgán podle nich dospěl k jednoznačnému závěru o spáchání přestupku, toto odůvodnil citacemi ze svědeckých výpovědí policistů, byly ve shodě, svědci jednoznačně určili, kterému vozidlu byla rychlost naměřena, žalobce neuposlechl výzvy policistů a svědek nstržm. P. měl vozidlo pod dohledem celou dobu, kdy vozidlo pronásledoval a přijel s ním zpět na stanoviště, a to tak, že měl s sebou doklady žalobce. Správní orgán I. stupně přisvědčil námitce žalobce, že snímek na záznamu o přestupku není kvalitní, nicméně uvedl, že ze snímku je i přesto jednoznačně vidět umístění tzv. zaměřovacího kříže na vozidle a je rovněž rozpoznatelné, že se jedná o vozidlo typu BMW. Přestože není ze snímku z detailního záběru patrná čitelnost zvláštní registrační značky, nelze odhlédnout od skutečnosti, že značka X je v záznamu o přestupku uvedena stejně jako další nezbytné údaje a všechny tyto údaje byly potvrzeny provedeným dokazováním. Tzn. že tímto záznamem je doložené, že právě vozidlu s tabulkou zvláštní registrační značky X byla naměřena rychlost 129 km/h. K naměřené rychlosti pak správní orgán uvedl, že právní řád ČR v případě přesnosti rychloměrů odkazuje na mezinárodní předpisy. Rychlost udávaná rychloměrem nesmí být nikdy nižší než skutečná rychlost, je stanovena i maximální odchylka. Každý radar, který PČR k měření rychlosti vozidel používá, musí odpovídat zákonu č. 505/1990 Sb., o metrologii a jeho prováděcím vyhláškám. Radary v ČR jsou schvalovány s odchylkou ± 3 km v hodině, pokud je zjištěná rychlost do 100 km/h, respektive ± 3 % při rychlostech nad 100 km/h. Předmětné záznamové zařízení splňovalo dané požadavky a správní orgán neměl pochybnosti o skutečně naměřené hodnotě tímto rychloměrem a zohlednil možnou odchylku měřícího zařízení. Žalobce ve své výpovědi potvrdil, že projížděl

kolem hlídky policistů s reflexními vestami. Jednoznačně bylo prokázáno, že bylo zastaveno vozidlo, ve kterém seděly dvě osoby, kdežto provedeným dokazováním bylo zjištěno, že ve vozidle svědka seděl pouze tento svědek. Navíc dle svědecké výpovědi Z. V. vyplynulo jednoznačně, že v inkriminovanou dobu daným úsekem, kde bylo prováděno měření rychlosti hlídkou PČR DI P. současně s vozidlem řízeným žalobcem nejel. Záměna s jeho vozidlem byla zcela vyloučena. Výpovědi policistů byly podloženy i sepsanými úředními záznamy, které byly sepsány bezprostředně po zaznamenaném přestupku a projednání. Svědkové – policisté, jak v úředním záznamu, tak při svém výslechu vylíčili skutkové okolnosti shodně, popsali děj, který na sebe vzájemně navazuje. Výpovědi svědků jsou ve vzájemném souladu a správní orgán neměl důvod pochybovat o jejich pravdivosti, tudíž byly vyhodnoceny jako výpovědi věrohodné. Policisté neměli na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem a své zjištění učinili při výkonu svého povolání ze zákonné povinnosti.

[14] V odvolání žalobce brojil proti rozhodnutí o přestupku, protože nemělo oporu v provedených důkazech. Žalobce trval na tom, že rychlost byla změřena jinému podobnému vozidlu značky BMW, RZ X, které řídil Z. V.. Žalobce poukázal na to, že svědek P. nahlásil svědkovi D. vozidlo BMW černé barvy, že situace je popsána v úředních záznamech policistů sepsaných bezprostředně po zaznamenaném přestupku, že svědek P. se nemohl soustředit na registrační značku vozidla, ale na chování řidiče, když očekával brzké zastavení automobilu. I tak by jen stěží postřehl rozdíl jediné číslice zvláštní registrační značky, a to ještě u číslic tak podobných, jako je 6 a 8. I podle tvrzení svědka D. byl nhlášen pouze typ vozidla a rychlost. Sám svědek P. si vůbec nepamatoval, zda údaje o vozidle sepisoval hned anebo až po návratu policisty P. s vozidlem žalobce na stanoviště. Žalobce shledával výpověď svědka spíše jako naučené věty z úředního záznamu. Podle žalobce výpověď svědka P. připouští vážné pochybnosti o individuální identifikaci vozidla, které bylo změřeno. Potvrzuje pouze identifikaci druhotnou, tedy ve shodě typu, barvy, druhu registrační značky a částečné shodě některých znaků registrační značky. To však není dostačující k přesné identifikaci jednoho ze dvou velmi podobných vozidel. Výpověď policisty P. žalobce odmítl přijmout jako důkaz z důvodu arogantního chování vůči jeho zmocněnci, o čemž svědčí odpověď na otázku, co měli policisté oblečení na sobě, kdy odpověděl, že na barvu spodního prádla si nepamatuje. Stejně tak nebyl svědek schopen vysvětlit, z čeho nabyl dojmu, že se obviněný bude správnímu řízení vyhýbat. Výpověď o sledování vozidla, které porušilo rychlost jízdy, nezněla příliš věrohodně. Svědek nevysvětlil, co dělal v době, kdy vozidlo přijíždělo k měřicímu stanovišti, nedokázal vysvětlit, proč se právě on nevydal zastavovat vozidlo, ačkoliv jeho kolega měl plné ruce práce s jiným zastaveným vozidlem a z toho plyne, že mohl na pár sekund ztratit předmětné vozidlo z očí a zaměnit s druhým vozidlem. Žalobce nevyloučil, že se přestupku opravdu dopustil, ale považoval za reálné, že se tohoto přestupku mohl dopustit pan V. s podobným vozidlem. Argument, že ve vozidle řízeném žalobcem seděly dvě osoby a ve vozidle řízeném panem V. pouze jedna, nedokazuje vůbec nic, protože žádný ze svědků neuvedl, kolik osob v měřeném vozidle při průjezdu kolem stanoviště viděl. Stejně tak je nepoužitelný argument o autentičnosti úředních záznamů, neboť ty jsou psány na počítači a protože hlídka nepochybně na místě měření neměla počítač s tiskárnou, mohly tyto dokumenty vzniknout nejdříve po návratu policistů na příslušný útvar. Podle žalobce existuje vážná pochybnost vzhledem k jiné přijatelné verzi událostí, že nelze vyslovit jednoznačný závěr o tom, že se žalobce přestupku dopustil. Vzhledem k tomu, že nebylo vyjasněno, jak

vypadal oděv policistů, zda měli čepice atd., navíc, když svědek D. měl držet v ruce doklady, nemusel kolem projíždějící řidič zaregistrovat, že jde o policistu, který jej vyzýval zastavit.

[15] V napadeném rozhodnutí se žalovaný neztotožnil s interpretací tvrzení žalobce jako o nezpochybnitelné skutečnosti. Z výpovědi svědka nstržm. P. se podává, že tento svědek vozidlo žalobce náhodně neobjevil v koloně vozidel, jak se snaží naznačit zmocněnec žalobce, ale toto aktivně zastavil a poté zkontroloval. V rámci svědecké výpovědi svědek tuto událost opakovaně popsal, avšak podrobněji. Žalobce namítá, že v rozmezí několika minut se stejným místem v téže směru pohybovalo motorové vozidlo značky BMW, typově i barevně shodné registrační značky řízené Z. V.. K tomu žalovaný namítal, že časové vymezení rozmezí několika minut je samo o sobě nekonkrétní a tím ne zcela přesvědčivé. K měření rychlosti svědek nstržm. P. jasně uvedl, že přes hledáček radaru sledoval všechna změřená vozidla, nikoliv tedy pouze určité vozidlo, jak se snaží naznačit zmocněnec žalobce. Pokud by daným úsekem projíždělo skoro totožné vozidlo značky BMW řady 7, dozajista by svědek nstržm. P. tuto skutečnost zaregistroval a pamatoval si ji. V případě tvrzení žalobce, že se svědek P. mohl stěží soustředit na registrační značku vozidla, když se soustředil na chování řidiče a očekával brzké zastavení automobilu při podobnosti číslic registrační značky, žalovaný shledal, že se tomu snaží zmocněnec žalobce podřizovat své domněnky o tom, zda mohla či nemohla být zaměřena pozornost svědka nstržm. P.. Tato úvaha je spekulativní a není zcela zřejmé, proč se zmocněnec žalobce na tuto skutečnost svědka přímo nedotázal. V době provádění svědeckých výpovědí totiž musel být zmocněnec žalobce obeznámen s popisem událostí od klienta, tedy verzí o možné záměně vozidel. Nabízí se tak možná odpověď, že tak učinil záměrně, vědom si skutečností uvedených v úředním záznamu svědka nstržm. P., ve kterém bylo mimo jiné konstatováno, že k záměně vozidel nedošlo, podobné vozidlo v měřeném místě nejelo. Ohledně registrační značky vozidla žalovaný uvedl, že považuje za logické a zcela přirozené, aby se hlídka policie soustředila na markanty ujíždějícího vozidla. I když svědek připustil, že si není zcela jistý, když údaje o vozidle zápisu uvedl, že některé údaje se zapisují ihned, některé posléze, nevyloučil možnost, že si převozní značkou zapsal ihned. S interpretací výpovědi žalobce se žalovaný neztotožnil a dodal, že se na tuto skutečnost se zmocněnec žalobce svědka nedotázal. K výtce naučených vět z úředního záznamu žalovaný uvedl, že je považuje za subjektivní, ničím nepodložené názory zmocněnce žalobce. Stejně tak nesouhlasil s tvrzením, že z provedených důkazů nelze vyvodit, že si svědek P. či jiný z policistů zapamatovali registrační značku, kterou si žádný z policistů nepoznamenal, zmocněnec se svědka na tuto mohl dotázat, ale neučinil tak. Závěr žalobce o pochybnostech a nevěrohodnosti výpovědi svědka P. žalovaný popřel. Podle žalovaného námitka arogantního a nevraživého chování svědka nstržm. P. vůči zmocněnci žalobce nebyla uplatněna v rámci ústního jednání a zaprotokolována. Zmocněnec žalobce by měl apelovat přes správní orgán I. stupně, aby svědek takového jednání zanechal a trvat na řádném zaprotokolování této skutečnosti. To, že některé odpovědi tohoto svědka nebyly na místě zcela úplné, žalovaný nepovažuje za důvod podjatosti svědka. Bez dalšího nemá žalovaný důvod pochybovat o nestrannosti svědka nstržm. P.. K námitce výběru kauce žalovaný uvedl, že toto není předmětem řízení a dodal, že žalobce proti výběru kauce nebrojil a ani nevyužil svého práva se k tomuto písemně vyjádřit. Navíc není zcela zřejmé, proč tento postup nezpochybnil žalobce řádným podáním, cestou nadřízených příslušného policisty zpochybněného až

v řízení o přestupku. K námitce, že svědek nstržm. P. nezjišťoval totožnost spolujezdkyně žalobce, žalovaný uvedl, že není zcela zřejmé, na základě jakého právního důvodu měl tento svědek vyžadovat po spolujezdci prokázání totožnosti. Naopak bylo právem žalobce, aby v rámci své obhajoby v řízení o přestupku navrhl výsledek uvedené spolujezdkyně, což však žalobce ani jeho zmocněnec z nezjištěných důvodů neučinili. K další námitce o nevěrohodnosti výpovědi svědka nstržm. P. žalovaný uvedl, že jde o subjektivní dojmy zmocněnce žalobce, který se snaží pouze znevěrohodnit tohoto svědka. K odhadu časového odstupu od zjištění překročení rychlosti a možné záměně vozidel se vyjádřil žalovaný tak, že jej považuje za nepodloženou spekulaci, protože všichni tři policisté v rámci svědeckých výpovědí uvedli, že poté, co řidič vyzvaného vozidla nezastavil, sedl svědek nstržm. P. do služebního vozidla a vyjel za tímto vozidlem. Svědek nstržm. P. vypověděl, že jel za tímto vozidlem, že vozidlo se vzdalovalo, ale viděl ho. Před touto odpovědí též svědek potvrdil, že k záměně BMW nemohlo dojít, protože více vozidel takového typu tam nejelo. Žalovaný připustil, že určitá prodleva mezi vozidly dozajista vznikla, což shodně vypověděl i svědek nstržm. P.. S ohledem na všeobecně známou skutečnost, že od místa postavení hlídky PČR se ve směru P. jednalo o přímý úsek vozovky dlouhý odhadem několik kilometrů, který se stáčí mírně vpravo až na úrovni obce H. M., považuje žalovaný za zcela reálné, aby svědek nstržm. P. nasedl do služebního vozidla, s tímto se rozjel a v době následné vozidla žalobce dojel a zastavil tak, jak popsal v rámci svědecké výpovědi. Při verzi nastíněné obhajobou by muselo vozidlo žalobce projet kolem policejní hlídky zcela bez povšimnutí, což se samo o sobě jeví žalovanému, zejména s ohledem na výpověď svědka nstržm. P., že v hledáčku sledoval všechna přijíždějící vozidla, jako zcela nereálné. To vše za situace, kdy mělo jít o skoro totožná vozidla značky BMW řady 7, která byla navíc opatřena přenosnými značkami. Ke konstatování žalobce, že nemá v úmyslu zcela vyloučit, že se přestupku opravdu dopustil, ale považuje za zcela reálné, že se ho mohl dopustit také pan V., žalovaný vyvodil, že jde spíše o procesní taktiku žalobce, který se vytvořením druhé verze události snaží vyvolat pochybnosti směřující k jeho očištění než k objasnění celé události. Tuto obhajobu považuje žalovaný za zcela legitimní, ale neuvěřitelnou. Námitku o možné rychlosti vozidla BMW řady 7 hrubě přes 200 km/h žalovaný vyhodnotil jako ničím nepodloženou domněnku odvádějící pozornost. Jako subjektivní vyhodnotil žalovaný námitku žalobce, že policisté uvedli, kolik osob v měřeném vozidle při průjezdu kolem stanoviště viděli, když tuto skutečnost ve své výpovědi potvrdil sám zmocněnec žalobce. K námitce autentičnosti úředních záznamů, které nebyly sepsány bezprostředně po zjištění přestupku, ale až po návratu policistů na příslušný útvar, žalovaný dovodil, že jde o subjektivní ničím nepodložený závěr zmocněnce žalobce, který se mohl na tuto skutečnost svědků dotázat. K závěru žalobce o neprokázání přestupku postavil žalovaný svůj názor na nepřijatelnost verze žalobce. Za spekulaci považoval žalovaný i nemožnost zastavení vozidla, pokud měl policista doklady v levé ruce. K výtkám o nezjištění oblečení policistů žalovaný uvedl, že se žalobce měl v první řadě zajímat o oblečení svědka nstržm. D. a nikoliv nstržm. P., který zastavování prováděl. V případě svědka nstržm. D. však takový dotaz zmocněnec žalobce z nezjištěných důvodů nevznesl a otázkou zůstává, proč tak neučinil a proč uplatňuje tuto námitku až nyní. Obecně žalovaný podotkl, že co se týče zastavování vozidel policistou, nepřipadá pravděpodobné, aby řidič plně se věnující řízení vozidla přehlédl či zaměnil osobu policisty, který jej zastavuje, s „nějakým“ řidičem pohybujícím se okolo vozidla, například z důvodu poruchy tohoto vozidla.

[16] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[17] Podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 20 km.h-1 a více nebo mimo obec o 30 km.h-1 a více.*

[18] Podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k), poruší zvláštní právní předpis.*

[19] Podle § 22 odst. 8 zákona o přestupcích *pokuta od 2 500 Kč do 5 000 Kč se uloží za přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g), i), j) a k); pokuta od 2 500 Kč do 5 000 Kč a zákaz činnosti od jednoho měsíce do šesti měsíců se uloží tomu, kdo tento přestupek spáchal v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát.*

[20] Jednání, jehož se žalobce dopustil, je přestupkem i podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb. s účinností od 1. 8. 2011, proto aplikoval žalovaný na zjištěný skutkový stav i v napadeném rozhodnutí správnou právní normu a nemohl využít toho, že jednání není nadále sankcionováno.

[21] Soud se ztotožnil s žalovaným v tom, že u jednání, které bylo žalobci kladeno za vinu, bylo prokázáno výpověďmi tří svědků – policistů, přičemž tyto výpovědi byly věrohodné, logické a přesvědčivé a nebyly v nich rozpory, byly v souladu s úředními záznamy a mezi sebou navzájem.

[22] Žalobní námitka, že svědek uvedl, že žalobcovo vozidlo předjel a následně uvedl, že žalobce zastavilo vedle něho, je natolik drobným nedostatkem výpovědi, že ve světle celkového posouzení nemůže vést k jinému závěru, než jaký učinily správní orgány. Navíc žalobce své tvrzení o koloně vozidel, ve které by nebylo možné se zařadit před zastavované vozidlo, nijak neprokazuje ani nepodporuje žádným relevantním tvrzením.

[23] Námitce o skutečné nevěrohodnosti a nestrannosti svědka nstržm. P. nesvědčí obsah protokolu ani žádná jiná skutečnost. Nevhodné, arogantní a neslušné chování svědka takovým důvodem není, nejvýše může být důvodem ke stížnosti.

[24] Tvrzení žalobce, že jeho vozidlo mohlo být zaměněno s podobným vozidlem značky BMW řady 7, bylo prokazováno mimo tvrzení žalobce pouze svědeckou výpovědí Z. V. a žádným jiným důkazem. Naopak, na druhé straně policisté, a to všichni, vypověděli, že ve stejnou dobu žádné jiné podobné vozidlo kolem sebe projíždět neviděli. Své tvrzení žalobce zesiluje argumentem, že vozidla, která kolem hlídky projížděla dovolenou rychlostí, si policisté nemohou pamatovat, protože k tomu není důvod a vozidlo BMW řady 7 je zcela běžným typem, se kterým se policisté setkávají na silnici v řádech stovek kusů, takže i kdyby takových vozidel projíždělo za sebou více a jedno z nich porušilo rychlost, je logické, že se takové vozidlo policista nemůže pamatovat. Žalobce namítal, že je tato situace sice

nedoložitelná, nicméně se jedná o situaci možnou, která mohla snadno s významnou mírou pravděpodobnosti nastat. K tomu soud konstatuje, že sám žalobce jednoznačně netvrdí, že by, a to ve stejnou dobu, jela kolem hlídky policie dvě podobná vozidla. Žalobce tuto možnost podbízí, ale nepodporuje ji žádným argumentem ani důkazem a navíc tomuto tvrzení odporují výpovědi svědka Z. V. a žalobce. Svědek Z. V. ve své výpovědi uvedl, že žalobce měl přestávku na kávu a že do Olomouce žalobce dojel asi půl hodiny po něm. Žalobce se o přestávce na kávu vůbec nezmiňoval.

[25] Soud se neztotožňuje ani s žalobní námitkou, že pokud není na fotografii z radaru rozpoznatelná registrační značka, pak ani svědek tuto značku v hledáčku nemohl rozpoznat. Takové tvrzení není prokázáno ani není uveden důvod, proč by tomu tak mělo být. Otázka, na co se svědek po přenesení pohledu z hledáčku na vozidlo ve skutečnosti zaměřil, zda to byla registrační značka, anebo počet osob ve vozidle, jejich tváře, typ vozidla a jeho vzezření atd., je otázkou skutkového zjištění a nikoliv správního uvážení, jak uvádí žalobce. Taková skutečnost se zjišťuje např. svědeckou výpovědí. Svědek nstržm. J. P. ve své výpovědi k tomu uvedl, že „viděl, jak kolega vozidlo zastavoval... vozidlo pouze snížilo svou rychlost a následně kolegu objelo. Poté kolega P. nasedl do služebního vozidla a vydal se za výše uvedeným přestupcem. Po chvíli přijel zpět s tímto vozidlem na místo spáchání přestupku a zde s řidičem jednal ohledně přestupku“. Na dotaz správního orgánu, zda po nahlášení vozidla na sběrné stanoviště prováděl další měření jiných vozidel, svědek uvedl, že po dobu, co bylo vozidlo BMW na sběrném stanovišti, tak ne. Na dotaz, zda sledoval situaci vyřešení tohoto přestupku, svědek uvedl, že byl u toho. Stanoviště měření a stanoviště projednávání byly kousek od sebe. Svědek viděl, jak kolega zastavoval vozidlo, které jen zpomalilo, kolegu objelo a jelo dál, vůbec nezastavilo na výzvu kolegy. K dotazu zmocněnce žalobce svědek uvedl, že likvidační stanoviště bylo asi 1 až 2 m za svědkem. ... K dotazu na provoz svědek uvedl, že nebyl tak hustý, kolony tam nebyly. Na dotaz, zda se otáčí za každým autem, které změří, svědek odpověděl, že většinou ano, protože se dívá, jestli toto vozidlo kolega zastaví, pak by do knihy musel například napsat, že vozidlo nebylo zastaveno. Svědek k dotazu, kolik v té době bylo zastaveno aut, uvedl, že s jistotou ví, že tam bylo jedno vozidlo, minimálně. Proto části, kdy se k této otázce vyjadřuje v napadeném rozhodnutí žalovaný, nejsou správním uvážením, ale argumentací k námitce žalobce.

[26] Žalobní námitka, že svědek nstržm. P. chybně ztotožnil vozidlo žalobce s vozidlem svědka Z. V. a že v případě poznání vozidla žalobce při návratu na stanoviště šlo fakticky o rekognici, jejíž pravidla nebyla dodržena, nemá oporu v provedeném dokazování, obsah výpovědí svědka nstržm. J. P. takovému tvrzení vůbec neodpovídal stejně jako o tom nevypovídal žádný jiný důkaz. Nadto vozidlo žalobce nebylo ztotožňováno pouze dočasnou registrační značkou, ale i počtem osob ve vozidle a o tomto počtu nebylo v řízení pochyb a všechny svědecké výpovědi, jak policistů, tak žalobce a svědka se na něm zcela shodly.

[27] Vyjádření zmocněnce žalobce pod bodem 5 žaloby k okolnostem zmocnění a předání informací o projednávaném jednání soud bere v úvahu jako doplňující informaci a argumentaci než jakou žalobní námitku. O zastupování v souzené věci není sporu ani o žádné otázce, která by se zastupování týkala. Ostatně v tomto vyjádření je uvedeno, že žalobce si nebyl vědom tak vysoké

rychlosti, což ho odpovědnosti za přestupek nezbavuje stejně jako to, že policisty údajně neviděl, což nebylo v souzené věci prokázáno.

[28] Soud neshledal jako důvodnou námitku žalobce, že správní orgán neměl v úmyslu zjišťovat skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce a pouze zdůrazňoval skutečnosti svědčící v jeho neprospěch. Tento závěr soud dovozuje z obsahu správního spisu, z něj zjevného vedení řízení, kladení otázek a výběru důkazních prostředků. Naopak soud zjistil, že správní orgán I. stupně vedl řízení tak, aby zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a otázky kladl nestranně. Přestože soud nepřezkoumává správní uvážení, jehož součástí je i volba důkazních prostředků, a v kompetenci soudu je pouze vyslovit se ke zneužití správního uvážení anebo k překročení jeho mezí v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s., neshledal soud v projednávané věci ani jednu z uvedených vad řízení, a to ani v řízení u správního orgánu I. stupně ani v řízení u žalovaného. Správní orgán I. stupně ve prospěch žalobce umožnil i výslech svědka Z. V. ihned po jeho návrhu.

[29] I k otázce podjatosti, věrohodností a nestrannosti svědka nstržm. P. a se soud ztotožňuje s argumentací a závěrem žalovaného.

[30] K otázce kauce soud pro úplnost dodává, že jde o zajišťovací prostředek. Obrana proti tomuto úkonu není v zákoně o silničním provozu stanovena a proto je třeba tento úkon posoudit v souladu s teorií správního práva jako faktický úkon a pokud zákon obranu proti němu samostatně neumožňuje, je proti němu možná obrana jako proti jakémukoliv jinému faktickému úkonu, a to podáním žaloby proti nezákonnému zásahu ve správním soudnictví, pokud není možná obrana v rámci rozhodnutí o přestupku a jemu předcházejícího řízení. Pokud v souzené věci žalobce neuposlechl výzvy policisty k zastavení, již toto samo je důvodem pro uložení kauce.

[31] K argumentaci žalobce rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č.j. 7 As 83/2010–71, který měl podle žalobce prolomit zásadu týkající se věrohodnosti výpovědí policisty podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č.j. 1 As 64/2008–42, soud konstatuje, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2011, č.j. 1 As 162/2012–44, je ustálena judikatura ohledně věrohodností výpovědí policistů a ani ve věci, kdy žalobce namítal „vlamování“ do jeho domu „kopáním“ do vrat policistou za účelem provedení kontroly řidiče, Nejvyšší správní soud neshledal v argumentaci soudu podklad pro závěr o nestandardní kontrole (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 8. 2012, č.j. 76 A 19/2011–67, dostupný na www.nssoud.cz v části Judikatura správních soudů; soud pro úplnost podotýká, že po kasačním zrušení tohoto rozsudku věc ještě nebyla ukončena vydáním rozsudku nového a nebylo ukončeno ani dokazování).

[32] K námitce žalobce o hodnocení důkazů prokazujících zastavování vozidlo žalobce anebo pana Z. V., soud konstatuje, že ji neshledal důvodnou. Otázka, jakým způsobem spolupracovali policisté v tom, kdo zastaví vozidlo žalobce, není pro prokázání přestupku významná a ani z provedených důkazů nevyplynulo, že právě tato otázka by způsobila rozpor nebo jiný nedostatek dokazování o spáchání přestupku. V daném případě nepovažuje soud za natolik důležité, co přesně měli policisté na sobě, zda bylo jejich oblečení zjevně rozpoznatelné, že se jedná o policisty či nikoliv, pokud byl žalobce zastavován v souladu se zákonem. Ostatně, to, že vedle hlídky zpomaloval, což žalobce potvrdil, svědčí o tom, že zaregistroval

osoby stojící na komunikaci i jejich výzvu ke komunikaci. Podle § 108 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění zákonů č. 41/2009 Sb., č. 153/2010 Sb. a č. 150/2011 Sb., *policista vykonává službu ve služebním stejnokroji nebo v občanském oděvu v závislosti na povaze konkrétní činnosti a potřebě efektivního plnění úkolů policie*. Proto byl pokyn policisty k zastavení vozidla zákonný.

[33] Soud se neztotožňuje s námitkou žalobce, že o způsobu zastavování vozidla vyvstaly i po provedení výslechu všech policistů pochybnosti a konstatuje, že za daného procesního stavu nebylo nutné vyslýchat již dalšího svědka – přítelkyni žalobce. Ostatně výslech této osoby žalobce v průběhu celého správního i soudního řízení vůbec nenavrhoval.

[34] Soud se ztotožnil s argumentací správních orgánů, všechny znaky přestupků byly naplněny a jejich spáchání prokázáno.

[35] Z výše uvedených důvodů krajský soud k žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[36] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žalovaný žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 19. 6. 2013

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně